

ганизация, прѣдшествувана отъ взаимно споразумѣніе между по-интелигентните, честни младежи, у които ся съзиратъ вече нравственни и физически сили, за да внушатъ довѣріе въ народа. Въ такава смѣсль сжмъ написалъ и разпрѣсналъ тайничко, между познати ми съмышленници, останалите ми стихотвориния, съ цѣль да възбудя патриотизмъ и революціоненъ духъ въ сърдцата на младите. Съ такива мисли сж пропити и пѣсните ми: *„Кждѣ си върна ти любовъ народна и тая: Стани, стани, юнакъ балкански и други много, отъ които Друми ми поиска да си снесе прѣписи и утрѣ да ми ги върне. Каквото и да правимъ обмче, безъ званіето и помощта на Русія, нищо да не прѣдприемаме, защото сме слаби и оръжіе нѣмаме, а пѣкъ вѣковната Огюманска имперія, макаръ и гнила, лесно ся не събаря....“*.

Тука Христу продѣлжи разговора като направи сжщото изявление, което бѣше направилъ и Гидикову прѣди четири години и прибави: — „Господа, ний Българите най-напредъ поискахме отъ патриаршіята да позволи, да ся чете и пѣе само отъ едната страна въ извѣстни черкви изъ Българско, на славянски языкъ; тя, гдѣто ѝ бѣше възможно, отказа. Слѣдъ малко поискахме въ други черкви да ся чете и пѣе по славянски и отъ двѣте страни — тя пакъ отказа. По-послѣ настояхме да се введе български языкъ въ нѣкои училища, тя сжщо отказа. По-късно ний поискахме смѣняваніето на някои владыци Гърци съ Българи — тя рѣшително какъ отказа. Най-послѣ поискахме съучастіе въ управленіето на православната църква въ Турція — тя съ възмущеніе категорично отказа! Тогава какво направихме слѣдъ всични тия нейни откази? Прѣстанахме ли да търсимъ правдините си? Отказахме ли ся въя отъ стрѣмежа си за придобиваніето черковните си права?